

om saadanne Fordringers Udsettelse mod Er- læggelse af en bestemt Aversjonalium.

Opmærksomheden er blevet henledet derpaa ved Forholdene i Vestinden, hvor Generalgouverneuren ved flere Leiligheder paastrængende har andraget om, at man paa denne Maade vilde afgjøre Sagen, da han paa den Maade saae sig istand til at faae nogle Tusinde indvundne, som ellers aldeles vilde gaae tabt, da vedkommende Debitorer ikke vilde indlade sig paa at betale Noget, naar han ikke havde Ud- sigt til derved at blive fri for den øvrige For- dring. Det kunde synes, at man i saadanne Tilfælde kunde gaae frem med Streng- hedsmod Debitorer, men hvor man ikke har nogen For- mue at holde sig til, men hvor Afdragene skulde bestaae i aarlige Afdrag — der kan det ikke nytte at gaae frem med Streng- hedsmod; thi naar Vedkommende intet Bo have, som man ingen Vel med dem. Dette er Realiteten af For- slaget, og det ligger i Sagens Natur, at det er umuligt for Finantsministeren at indgaae Foreninger med Debitorer om Aversjonalium- men, naar det skulde forbeholdes Rigs- dagens Afgjørelse et halvt eller maaskee et heelt Aar efter.

Ne: Jeg maa tilstaae, at det undrer mig at høre udtalt af den ærede Finantsmini- ster, at der ikke kan gives nærmere Oplysninger, end dem, der ere meddeelte Udvalget paa Risterne; thi disse ere sandelig af en yderst mager Na- tur, og er dette end fyldestgjørende med Hen- syn til de Døde, Opgjørelsen med deres Børn o. s. v., saa gjælder det ikke om de mange levende Debitorer. Der er om en stor Deel af disse ikke oplyst andet, end at der er skrevet til vedkommende Personer, men vi have ikke erfaret Noget om, i hvilken Slags Under- handling man har søgt at indlade sig med dem. Det er dog høist forunderligt at see Gjælds- poster, som en paa nogle og tyve Tusinde, som det hedder, for at dække en Embedsmands Passiva, naar der af hans Pension, der an- drager flere Tusinde, ikke afdrages mere end 1000 Rbd. aarlig, og naar man seer, at der er en Embedsmand, som for optaget Laan skylder 6 à 7000 Rbd. og har en større Sum i Pen- sion uden at det er oplyst, at en eneste Skil- ling fradrages denne til Dækning af hans

Gjæld (Hør D.). Jeg maa tilstaae at jeg sølte mig høist forundret, ved at laese efter i disse Poster, og see, at saa ringe Oplysninger ere komne tilstede. Det er en Deel af de For- dringer . . .

Finantsministeren: Det, som den ærede Taler omhandler, det er netop det, som er gjort til Gjenstand for en særlig Lov; det kunde forøvrigt maaskee nok være, at disse Oplysninger have været saa fuldstændige, som jeg seer mig istand til at meddele, efter hvad jeg selv er i Besiddelse af. Men angaaende de Forskud, som her handles om, er der med- deelt aldeles fuldstændige Oplysninger, ibet Risterne, som indeholde de fornødne Forklaringer, ere et Uddrag af vedkommende Acter. Naturligvis kan Enhver, som ønsker videre at supplere disse Uddrag, ved at glemme gaae selve Ac- terne, gjøre det, thi Enhver veed jo, hvor Ac- terne ere at finde.

David: Da jeg har været i den Sub- Comitee, som har havt med denne Deel af Budgettet at bestille, saa troer jeg at skyde Sandheden at erklære, at det forekommer mig, at der fra Ministeriets Side er fremlagt Alt, som var nødvendigt for at lede til en klar Indsigt i den her omhandlede Sag, og at Ex- tracterne indeholdt de nødvendige Antydninger, isald man med Hensyn til enkelte af disse Gjældsfordringer havde maattet ønske at gaae tilbage til deres Specialia og navnlig til deres Oprindelse. Men at undersøge enhver enkelt af disse Fordringers Beskaffenhed, og at for- følge hvorledes de, saaledes som Tilfældet er med en stor Deel af de vestindiske Fordringer, ved forskjellige Leiligheder ere blevne omfrevne, og i det Hele at danne sig nogen begrundet Mening om hvad enhver enkelt af disse For- dringer, saa at sig, er værd, det troer jeg, er uoverkommeligt. Jeg har derfor ogsaa fra Begyndelsen været af den Mening at man uden Betænkelighed, kunde give Finantsminis- teren den Bemyndigelse som han attraaer, fordi han, saaledes som det ogsaa er tilføjet i For- slaget, for den kommende Rigsdag ved Reguska- bets Afslæggelse skulde gjøre Rede for, hvorledes han havde benyttet denne Bemyndigelse; og det vilde da være Statsrevisorerens Sag, at gjøre Rigsdagen opmærksom paa, om der fra